

Julkaistu: 14. 4. 2011

Epävirallinen ja tarkistamaton käännös 23.6.2011

Ohjeasiakirja 1

maksutta jaettavien päästöoikeuksien yhdenmukaistetusta
jakomenetelmästä EU:n päästökauppajärjestelmässä vuoden 2012
jälkeen

Jakomenetelmää koskevat yleisohjeet

SISÄLTÖ

1	Johdanto	3
1.1	Ohjeasiakirjojen tarkoitus	3
1.2	CIM-ohjeasiakirjojen taustaa	3
1.3	Ohjeasiakirjojen käyttö	4
1.4	Tämän ohjeasiakirjan soveltamisala	5
1.5	Lisäohjeet	5
2	Tavoite	6
3	Jakoprosessin kuvaus	8
4	Kelpoisuusstandardit täyttävät laitokset	10
4.1	Mitkä laitokset sisältyvät kansallisiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin?	10
4.2	Mitkä laitokset saavat maksuttomia päästöoikeuksia?	10
5	Jakomenetelmät	12
5.1	Yhteenveto menetelmistä	12
5.2	Tuotteen vertailuarvojen taustaa	13
5.3	Laitoksen jakaminen osiin	14
5.4	Korjauskertoimet	16
5.4.1	Hiilivuotokerroin	16
5.4.2	Monialainen korjauskerroin	17
5.4.3	Lineaarinen vähennyskerroin	18
Liite A	Aikataulu – tarkistetun päästökauppadirektiivin keskeiset päivämäärät	20
Liite B	Käsitteiden määritelmät	21
Liite C	Lyhenneluettelo	24

1 Johdanto

1.1 Ohjeasiakirjojen tarkoitus

Tämä ohjeasiakirja kuuluu jäsenvaltioita ja niiden toimivaltaisia viranomaisia varten laadittuihin asiakirjoihin, joiden avulla kaikkialla unionissa saadaan pantua johdonmukaisesti toimeen EU:n päästökauppajärjestelmän kolmannen vaiheen (vuoden 2012 jälkeen) uusi jakomenetelmä, joka otettiin käyttöön ”EU:n päästöoikeusdirektiivin 10 a artiklan 1 kohdan mukaisista yhteisön laajuisista ja täysin yhdenmukaistetuista siirtymäkauden täytäntöönpanotoimenpiteistä” ja kansallisten täytäntöönpanotoimenpiteiden laatimisesta annetulla komission päätöksellä (jäljempänä ilmaisjakosäädös) [Komission päätös 2011/278/EU, annettu 27.4.2011].

Nämä ohjeet eivät edusta komission virallista kantaa, eivätkä ne ole oikeudellisesti sitovia.

Tämä ohjeasiakirja perustuu konsulttien (Ecofys NL, Fraunhofer ISI ja Entec) laatimaan luonnokseen. Siinä on otettu huomioon ilmastonmuutoskomitean kolmannen työryhmän alaisen vertailumenetelmää käsittelevän epävirallisen teknisen työryhmän useissa kokouksissa käydyt keskustelut sekä eri jäsenvaltioiden sidosryhmiltä ja asiantuntijoilta saadut kirjalliset lausunnot. Ilmastonmuutoskomitea totesi ohjeet hyväksyttäväksi 14.4.2011 pitämässään kokouksessa.

Ohjeasiakirjoissa *ei* käsitellä yksityiskohtaisesti jäsenvaltioiden menettelyjä, joiden mukaisesti ne myöntävät kasvihuonekaasujen päästölupia. Tämä johtuu muun muassa siitä, että jäsenvaltiot määrittävät eri tavalla kasvihuonekaasujen päästöluissa vahvistetut laitosten rajat.

1.2 Ohjeasiakirjojen taustaa

Ilmaisjakosäädöksessä määriteltiin eri aiheita, joita on selvennettävä ohjeiden avulla. Ohjeasiakirjojen tarkoituksena on tarkastella näitä aiheita mahdollisimman selkeästi. Komissio pitää tärkeänä, että EU:n päästökauppajärjestelmän kolmannen vaiheen jakomenetelmän soveltamista yhdenmukaistetaan mahdollisimman pitkälle.

Ohjeasiakirjojen tarkoituksena on yhtenäistää ilmaisjakosäädöksen tulkintaa, edistää yhteisön laajuista yhdenmukaistamista sekä estää mahdolliset väärinkäytökset ja kilpailun vääristyminen yhteisössä. Seuraavassa on luettelo ohjeasiakirjoista.

- Ohjeasiakirja 1 – Yleisohjeet, joissa luodaan yleiskatsaus jakoprosessiin ja selitetään jakomenetelmän perusteet.
- Ohjeasiakirja 2 – Jakomenetelmiä koskevat ohjeet, joissa selitetään jakomenetelmien toiminta ja pääpiirteet.
- Ohjeasiakirja 3 – Tiedonkeruuohjeet, joissa kerrotaan, mitä tietoja laitosten toiminnanharjoittajien on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille ja kuinka ne

kerätään. Asiakirjassa noudatetaan komission toimittaman sähköisen tiedonkeruulomakkeen rakennetta.

- Ohjeasiakirja 4 – Tietojen todentamista koskevat ohjeet, joissa selitetään kansallisiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin¹ liittyvän tiedonkeruun todentamisprosessi.
- Ohjeasiakirja 5 – Hiilivuotoa koskevat ohjeet, joissa käsitellään hiilivuotoriskiä ja kerrotaan sen vaikutuksista maksuttomien päästöoikeuksien laskentaan.
- Ohjeasiakirja 6 – Rajat ylittäviä lämpövirtoja koskevat ohjeet, joissa selvennetään jakomenetelmien toimintaa tapauksissa, joissa lämpöä siirretään laitoksen rajojen yli.
- Ohjeasiakirja 7 – Uusia osallistujia ja sulkemisia koskevat ohjeet, joissa selitetään uusia osallistujia koskevat jakosäännöt ja sulkemisten käsittely.
- Ohjeasiakirja 8 – Jätekaasuja ja prosessipäästöjen piiriin kuuluvaa laitoksen osaa koskevat ohjeet, joissa kerrotaan prosessipäästöjen piiriin kuuluvaan laitoksen osaan sovellettavasta jakomenetelmästä erityisesti jätekaasujen käsittelyn osalta.
- Ohjeasiakirja 9 – Toimialakohtaiset ohjeet, joissa kuvataan yksityiskohtaisesti tuotteen vertailuarvot ja kunkin ilmaisjakosäädöksessä luetellun tuotteen vertailuarvon järjestelmän rajat.

Näillä asiakirjoilla on tarkoitus täydentää muita Euroopan komission julkaisemia EU:n päästökauppajärjestelmän kolmanteen vaiheeseen liittyviä ohjeita, joita ovat erityisesti:

- EU:n päästökauppadirektiivin liitteen I tulkintaohjeet (lukuun ottamatta ilmailutoimintaa)
- Ohjeet sähköntuottajien tunnistamiseksi.

Tässä asiakirjassa viittaukset artikloihin tarkoittavat yleensä tarkistetun EU:n päästökauppadirektiivin ja ilmaisjakosäädöksen artikloja.

1.3 Ohjeasiakirjojen käyttö

Ohjeissa selvennetään EU:n päästökauppajärjestelmän kolmannen vaiheen uuden jakomenetelmän täytäntöönpanoa. Jäsenvaltiot voivat hyödyntää ohjeita ilmaisjakosäädöksen 7 artiklan mukaisessa tiedonkeruussa laatiessaan täydellistä luetteloja laitoksista sekä laskiessaan direktiivin 2003/87/EY 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja kansallisia täytäntöönpanotoimenpiteitä varten määriteltäviä maksuttomia päästöoikeuksia.

¹ Direktiivin 2003/87/EY 11 artikla.

1.4 Tämän ohjeasiakirjan sisältö

Tämä ohjeasiakirja sisältää yleisohjeet, joissa luodaan yleiskatsaus jakoprosessiin ja selitetään jakomenetelmän perusteet.

1.5 Lisäohjeet

Tämän ohjeasiakirjan lisäksi tietoa ja ohjeita löytyy Euroopan komission internetsivustolta, jossa on luettelo ohjeasiakirjoista, usein kysytyjä kysymyksiä ja hyödyllisiä linkkejä: http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/benchmarking_en.htm .

2 Tavoite

Ennen uuden jakomenetelmän tarkastelua kerrotaan taustaa siitä, mitä yhteistä kolmannen vaiheen uudella jakomenetelmällä on aiempien vaiheiden menetelmän kanssa ja miten ne eroavat toisistaan.

Muutettu EU:n päästökauppadirektiivi julkaistiin 5.6.2009. Olennainen osa tarkistettua direktiiviä on yhteisön laajuinen yhdenmukaistettu päästöoikeuksien jakomenetelmä, jossa ”jaon peruseriaatteena olisi oltava päästöoikeuksien huutokauppaaminen, sillä tämä on yksinkertaisin jakotapa ja sitä pidetään yleensä myös taloudellisesti tehokkaimpana järjestelmänä”². Tarkistetun direktiivin mukaan maksuttomia päästöoikeuksia ei jaeta sähköntuotannosta lukuun ottamatta jätekaasuista tuotettua sähköä³. Laitoksille ei jaeta maksutta päästöoikeuksia myöskään hiilidioksidin talteenotosta, siirrosta tai varastoinnista.

Muiden päästöjen tapauksessa päästöoikeuksia jaetaan siirtymäkaudella maksutta yhteisön laajuisten ennakolta asetettujen vertailuarvojen perusteella. Tämä tarkoittaa seuraavaa:

- Tuotteen vertailuarvon piiriin kuuluville tuotteille jaetaan maksutta päästöoikeuksia *tuotetason* vertailuarvon perusteella.
- Siirtymäjärjestely tarkoittaa, että maksutta jaettavat päästöoikeudet ovat aluksi 80 prosenttia määrästä, joka määritetään yhteisön laajuisten täytäntöönpanotoimenpiteiden perusteella, ja ne vähenevät vuosittain samansuuruisella määrällä siten, että vuonna 2020 jaetaan maksutta 30 prosenttia ja vuonna 2027 oikeuksien jakaminen maksutta pyritään lopettamaan kokonaan.
- Poikkeuksena ovat laitokset toimialoilla, jotka ovat alttiita merkittävälle hiilivuodon riskille eli joilla ”kasvihuonekaasupäästöt saattaisivat lisääntyä kolmansissa maissa, joissa teollisuudella ei ole samanlaisia hiilidioksidipäästöjen rajoituksia”⁴. Näille laitoksille myönnetään maksutta 100 prosenttia niiden päästöoikeuksien määrästä, joka määritetään yhteisön laajuisten täytäntöönpanotoimenpiteiden perusteella.

EU:n päästökauppajärjestelmän kolmannessa vaiheessa pyritään luomaan tasavertaiset toimintaedellytykset kaikille toimialoille ja laitoksille. Seuraavassa taulukossa esitetään yhteenveto tärkeimmistä eroista eri vaiheiden välillä.

² Direktiivin 2009/29/EY johdanto-osan 15 perustelukappale.

³ Tarkistetun päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 1 kohta.

⁴ Direktiivin 2009/29/EY johdanto-osan 24 perustelukappale.

Taulukko 1: Tärkeimmät erot EU:n päästökauppajärjestelmän vaiheiden I, II ja III välillä (vain tärkeimmät menetelmät)

Vaiheet I ja II	Vaihe III
Kansalliset päästökattot	EU:n laajuinen päästökatto
Vahvistettu päästökatto	Vahvistettu päästökatto, joka alenee vuosittain
3:n ja 5 vuoden päästökauppakaudet	8 vuoden päästökauppakausi
Rajoitettu huutokauppa (< 4 %)	Laaja huutokauppa
Maksuttomat päästöoikeudet teollisuudelle + sähköntuottajille	Siirtymäkauden maksuttomat päästöoikeudet teollisuudelle ja lämpöön liittyville päästöille (ei sähköntuotanto)
Maksuttomat päästöoikeudet perustuvat laitostason päästöihin	Maksuttomat päästöoikeudet perustuvat tuotetason ominaispäästöihin
Maksuttomat päästöoikeudet perustuvat historiallisiin päästöihin	Maksuttomien päästöoikeuksien laskenta vertailuarvojen perusteella
Oikeusperusta:	Oikeusperusta:
<ul style="list-style-type: none"> • Direktiivi 2003/87/EY • Kansalliset jakosuunnitelmat • Komission päätökset perustuvat kansallisiin jakosuunnitelmiin • Kansalliset jakopäätökset 	<ul style="list-style-type: none"> • Tarkistettu direktiivi 2003/87/EY • Yhteisön laajuiset täytäntöönpanotoimenpiteet • Kansalliset täytäntöönpanotoimenpiteet

Päästöoikeuksien kokonaismäärä vähenee vuosittain 1,74 prosenttia niiden päästöoikeuksien keskimääräisestä vuotuisesta kokonaismäärästä, jotka jäsenvaltiot ovat jakaneet toisella päästökauppakaudella: vertailukohtana käytetään kauden 2008–2012 keskikohtaa eli vuotta 2010. Vuotuisten vähennysten jälkeen vuonna 2020 saavutetaan 21 prosentin päästövähennykset vuoteen 2005 verrattuna⁵.

Maksuttomien päästöoikeuksien määrä vähenee huomattavasti edeltävistä vaiheista, sillä sähköntuottajat eivät enää saa niitä sähköntuotannostaan.

⁵ Tarkistetun päästökauppadirektiivin 9 artikla.

3 Jakoprosessin kuvaus

Kuva 1 esittää pääprosessia, jossa määritetään laitokselle maksutta jaettavien päästöoikeuksien lopullinen vuotuinen kokonaismäärä.

Kuva 1: Prosessikaavio laitokselle maksutta jaettavien päästöoikeuksien lopullisen määrän määrittämisestä

Prosessin lähtökohtana ovat yhteisön laajuiset täysin yhdenmukaistetut täytäntöönpanotoimenpiteet⁶ eli komission tekemä jakomenettelyä koskeva päätös, jossa selitetään kolmannen vaiheen yhdenmukaistetun jakomenetelmän peruseriaatteet. CIM-päätöksessä luetellaan:

- kelpoisuuskaavat maksuttomien päästöoikeuksien saamiseksi
- laitoksen osien määritelmät (joiden perusteella laitos jaetaan tarvittaessa eri osiin)
- säännöt historiallisen tuotantotason määrittämiseksi kullekin laitoksen osalle
- laitoksen osien järjestelmän rajat ja vertailuarvot
- hiilivuotokertoimen soveltamissäännöt
- rajat ylittäviä lämpövirtoja koskevat säännöt
- todentamissäännöt.

CIM-päätöksen mukaan toimivaltaisten viranomaisten tehtävänä on laskea alustavat vuotuiset päästöoikeudet kullekin laitoksen osalle. Komissio tarjoaa sähköisen lomakkeen tiedonkeruun helpottamiseksi.

Kukin jäsenvaltio julkaisee ja toimittaa komissiolle kerättyjen tietojen perusteella luettelon **kaikista** alueellaan sijaitsevista päästökauppadirektiivin soveltamisalaan kuuluvista vakiintuneista laitoksista ja kullekin laitokselle maksutta jaetuista päästöoikeuksista. Tästä luettelosta käytetään jäljempänä nimitystä kansalliset täytäntöönpanotoimenpiteet. Niihin sisältyvät seuraavat tiedot:

- **laitoksen osille** maksutta jaettavien päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä (tuotteen, lämmön ja polttoaineen vertailuarvon piiriin kuuluvien laitoksen osien tapauksessa tämä on vertailuarvo kerrottuna historiallisella tuotantotasolla)
- kullekin **laitoksen osalle** maksutta jaettavien päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä kerrottuna asiaankuuluvalla hiilivuotokertoimella
- kullekin **laitokselle** maksutta jaettavien päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä (eli laitoksen osille jaettavien päästöoikeuksien alustavat vuotuiset määrät yhteensä)

⁶ Komission päätös päästöoikeuksien yhdenmukaistettua maksutta tapahtuvaa jakoa koskevien unionin laajuisen siirtymäsäännösten vahvistamisesta direktiivin 2003/87/EY 10 a artiklan mukaisesti.

Luettelo sisältää myös laitokset, jotka on luokiteltu sähköntuottajiksi⁷, sekä direktiivin 2003/87/EY 27 artiklassa tarkoitettut niin sanotut pienten päästöjen aiheuttajat.

Ks. jakomenetelmiä koskeva ohjeasiakirja 2, jossa kerrotaan yksityiskohtaisesti arvojen laskennasta.

Komissio kerää kaikkien jäsenvaltioiden kansalliset täytäntöönpanotoimenpiteet ja vertaa muille kuin sähköntuottajille kolmannella päästökauppaudella jaettavien päästöoikeuksien alustavia vuotuisia määriä (ennen hiilivuotokertoimien soveltamista) päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 5 kohdan mukaisesti laskettujen päästöoikeuksien määrään. Tarvittaessa voidaan soveltaa monialaista korjauskerrointa. Se on sama kaikille laitoksille, jotka on määritelty muiksi kuin sähköntuottajiksi. Kertoimen tarpeellisuus ja arvo voivat vaihdella vuosittain kolmannella päästökauppaudella.

Näin ollen toimivaltaisen viranomaisen määrittelemä laitokselle maksutta jaettavien päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä voi erota maksutta jaettavien päästöoikeuksien lopullisesta kokonaismäärästä. Laitoksiin, jotka on määritelty muiksi kuin sähköntuottajiksi, voidaan soveltaa monialaista korjauskerrointa, kun taas sähköntuottajiksi määriteltyihin laitoksiin sovelletaan lineaarista kerrointa. Muiden kuin sähköntuottajien lopulliset päästöoikeudet voidaan siis määrittää vasta, kun on selvitetty monialaisen korjauskertoimen soveltamisen tarpeellisuus ja kertoimen arvo.

⁷ Lisätietoa sähköntuottajien luokittelusta saa asiakirjasta ”*Ohjeet sähköntuottajien tunnistamiseksi*”, jota komissio ja jäsenvaltiot käsitelivät 18.3.2010 pitämässään kokouksessa.

4 Kelpoisuuskriteerit täyttävät laitokset

Tässä luvussa luodaan katsaus laitoksiin, joille voidaan jakaa päästöoikeuksia EU:n päästökauppajärjestelmän kolmannessa vaiheessa.

4.1 Mitkä laitokset sisältyvät kansallisiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin?

Kansallisiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin kuuluvat kaikki EU:n päästökauppajärjestelmän ”vakiintuneet laitokset”⁸ eli laitokset, jotka

- toimivat EU:n päästökauppajärjestelmän kolmanteen vaiheeseen kuuluvilla toimialoilla⁹; sen selvittämiseksi, kuuluuko laitos päästökauppajärjestelmän soveltamisalaan, ks. EU:n päästökauppadirektiivin liitteen I tulkintaohjeet (lukuun ottamatta ilmailutoimintaa), Ilmastonmuutoskomitea, 18.3.2010

JA

- ovat saaneet kasvihuonekaasujen päästöluvan tai harjoittavat tosiasiasa toimintaa ja ovat saaneet kaikki asiaankuuluvat luvat ja täyttävät kaikki edellytettävät kriteerit 30.6.2011 mennessä.

Luettelossa on mainittava on myös pieniä päästöjä aiheuttavat laitokset, jotka jäsenvaltiot voivat jättää EU:n päästökauppajärjestelmän ulkopuolelle päästökauppadirektiivin 27 artiklan nojalla. Komissio voi arvioida ja tarvittaessa hylätä päätöksen jättää laitos järjestelmän ulkopuolelle, joten näiden laitosten katsotaan tässä ensimmäisessä vaiheessa kuuluvan päästökauppajärjestelmään.

Kansallisiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin eivät sisälly laitokset, jotka liittyvät EU:n päästökauppajärjestelmään 30.6.2011 jälkeen eli niin sanotut uudet osallistajat¹⁰.

4.2 Mitkä laitokset saavat maksuttomia päästöoikeuksia?

Maksuttomia päästöoikeuksia voidaan periaatteessa jakaa kaikille kansallisiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin kuuluville laitoksille, lukuun ottamatta sähköä tuottavia tai hiilidioksidia talteenottavia, siirtäviä tai varastoivia laitoksia.

⁸ Vakiintuneiden laitosten virallinen määritelmä, ks. CIM-päätöksen (komission päätös päästöoikeuksien yhdenmukaistettua maksutta tapahtuvaa jakoa koskevien unionin laajuisten siirtymäsäännösten vahvistamisesta direktiivin 2003/87/EY 10 a artiklan mukaisesti) 3 artiklan a alakohta.

⁹ Ks. tarkistetun EU:n päästökauppadirektiivin liitteessä I luetellut toiminnot tai järjestelmään ensimmäisen kerran 24 artiklan nojalla sisällytetyt toimialat.

¹⁰ Uuden osallistujan määritelmä, ks. direktiivin 2003/87/EY 3 artiklan h alakohta.

Lisätietoa kelpoisuuskriteereistä saa asiaankuuluvista ohjeasiakirjoista:

- jätokaasujen osalta katso jätokaasuja koskeva ohjeasiakirja 8
- soihdutuksen ja turvasoihdutuksen osalta katso jakomenetelmiä koskeva ohjeasiakirja 2
- lämmön vertailuarvon piiriin kuuluvan lämmön kelpoisuudesta katso jakomenetelmiä koskeva ohjeasiakirja 2
- polttoaineen vertailuarvon piiriin kuuluvan polttoaineen kelpoisuudesta katso jakomenetelmiä koskeva ohjeasiakirja 2
- prosessipäästöjen kelpoisuuden osalta katso jakomenetelmiä koskeva ohjeasiakirja 2.

Kansallisten täytöntöönpanotoimenpiteiden luetteloon kirjataan myös ainoastaan sähköä tuottavat laitokset sekä hiilidioksidia talteenottavat, siirtävät ja varastoivat laitokset, vaikka niille ei voida myöntää maksuttomia päästöoikeuksia.

Uudet osallistujat, joita ei kirjata kansallisiin täytöntöönpanotoimenpiteisiin, voivat nekin saada maksuttomia päästöoikeuksia. Uusia osallistujia ja sulkemisia koskevassa ohjeasiakirjassa 7 määritellään tarkemmin uudet osallistujat ja niitä koskevat säännöt.

5 Jakomenetelmät

Tässä luvussa luodaan yleiskatsaus jakomenetelmiin. Yksityiskohtaisempaa tietoa saa jakomenetelmiä koskevasta ohjeasiakirjasta 2, hiilivuotoa koskevasta ohjeasiakirjasta 5 ja tiedonkeruuta koskevasta ohjeasiakirjasta 3.

5.1 Yhteenveto menetelmistä

Teollisissa tuotantoprosesseissa käytetään panoksena yleensä polttoainetta ja/tai lämpöä ja tuotokseksi saadaan tuote ja/tai lämpöä (Kuva 2)¹¹.

Kuva 2: Yleisesitys teollisesta tuotantoprosessista

Kullekin laitokselle, jolle voidaan jakaa maksutta päästöoikeuksia (ks. 4.2 kohta), päästöoikeudet jaetaan ainakin yhden seuraavan menetelmän mukaisesti:

1. **Tuotteen vertailumenetelmä** (tonnia CO₂ / tonnia tuotetta); jako perustuu tuotteiden tuotantoon.
2. **Lämmön vertailumenetelmä** (tonnia CO₂ / TJ käytettyä lämpöä); jako perustuu käytetyn mitattavan lämmön määrään¹².
3. **Polttoaineen vertailumenetelmä** (tonnia CO₂ / TJ käytettyä polttoainetta); jako perustuu käytetyn polttoaineen määrään.
4. **Prosessipäästömenetelmä**; jaettavien päästöoikeuksien määrä on 97 prosenttia historiallisista päästöistä.

Näiden menetelmien avulla laitoksen osille maksutta jaettavien päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä voidaan laskea kaikille päästökauppajärjestelmään kuuluville päästölähteille, joille voidaan jakaa maksuttomia päästöoikeuksia. Taulukko 2 esitetään lyhyesti kunkin jakomenetelmän yleispiirteet. Taulukosta käy myös ilmi, milloin mitäkin menetelmää olisi käytettävä. Menetelmä on valittava siten, että se kattaa kaikki päästöt. *Lisätietoja jakomenetelmien soveltamisedellytyksistä, katso ohjeasiakirja 2.*

Taulukko 2: Jakomenetelmien yleispiirteet

Menetelmä	Arvo	Yksikkö	Olosuhteet	Asiaankuuluvat päästöt
-----------	------	---------	------------	------------------------

¹¹ Tuotantoprosessin energiapanoksena voidaan käyttää myös sähköä, mutta sillä ei yleensä ole merkitystä maksuttomien päästöoikeuksien tapauksessa. Poikkeuksena on tuotteen vertailuarvon piiriin kuuluvien tuotantoprosessien sähkönkulutus, jossa sähkön ja polttoaineen käyttö on vaihdettavissa keskenään. Lisätietoja aiheesta saa jakomenetelmiä koskevan ohjeasiakirjan 2 kohdasta 3.1.

¹² Mitattavan lämmön määritelmästä ks. liite B.

Tuotteen vertailumenetelmä	Ks. CIM-päätöksen liite I	tonnia CO ₂ / yksikkö tuotetta	- Tuotteen vertailuarvo käytettävissä	CIM-päätöksen liitteessä I tarkoitetut päästöt tuotteen järjestelmän rajojen sisällä
Lämmön vertailumenetelmä	62,3	tonnia CO ₂ / TJ	- Tuotteen vertailuarvoa ei käytettävissä - Lämpö on mitattavaa	Käytetyn mitattavan lämmön tuotantoon liittyvät päästöt, eivät kuulu tuotteen vertailuarvoon piiriin
Polttoaineen vertailumenetelmä	56,1	tonnia CO ₂ / TJ polttoainetta	- Tuotteen vertailuarvoa ei käytettävissä - Lämpö ei ole mitattavaa - Polttoaine poltetaan	Polttoaineen polttamisesta syntyvät päästöt, eivät kuulu tuotteen tai lämmöntuotannon vertailuarvon piiriin
Prosessipäästömenetelmä	97 % historiallisista päästöistä (tonnia CO ₂)		- Tuotteen vertailuarvoa ei käytettävissä - Lämpö ei ole mitattavaa - Päästöt eivät ole peräisin polttoaineen polttamisesta - Päästöt ovat "prosessipäästöjä" ¹³	Kaikki laitoksen sisäiset päästöt, joihin ei sovelleta edellisiä menetelmiä, lukuun ottamatta kelpoisuus-kriteerien ulkopuolelle jääviä päästöjä

Käytetystä jakomenetelmästä riippumatta missä tahansa tuotantoprosessin vaiheessa toteutetut energiatehokkuutta lisäävät toimet pienentävät lämmön tai polttoaineen kulutusta tuotetonna kohti, jolloin myös päästöt tuotetonna kohti vähenevät.

5.2 Tuotteen vertailuarvojen taustaa

Maksuttomien päästöoikeuksien jakaminen perustuu mahdollisimman pitkälti yhteisön laajuisiin ennakolta asetettuihin vertailuarvoihin. Tuotteen vertailuarvo vastaa kasvihuonekaasutehokkaimpia laitoksia edustavan 10 prosentin otoksen keskiarvoa ilmoitettuna hiilidioksidipäästötonneina kutakin Euroopan tasolla vuosina 2007–2008 tuotettua tuotetonna kohti (ks. Kuva 3).

Kuva 3: Tuotteen vertailuarvon määrittely

Tuotteen vertailuarvot ovat samat riippumatta tuotetta tuottavan laitoksen käyttämästä tekniikasta, polttoaineyhdistelmästä, laitoksen koosta, iästä, ilmasto-olosuhteista tai raaka-aineen laadusta.

Komissio on kuullut tärkeimpiä sidosryhmiä, myös kyseessä olevia toimialoja, laatiessaan luettelo tuotteista, jotka kuuluvat tuotteen vertailuarvojen piiriin. Lopullinen luettelo

¹³ Ilmastonmuutoskomitean 15. joulukuuta hyväksymän komission päätöksen 3 artiklan h alakohdan mukaan. Lisätietoja jakomenetelmiä koskevasta ohjeasiakirjasta.

sisältyy CIM-päätöksen liitteeseen I, ja se sisältää 21 toimialan 52 tuotetta ja kattaa arviolta noin 80 prosenttia maksutta myönnettävistä päästöoikeuksista. Luettelo sisältää myös järjestelmän rajojen ja tuotteiden määritelmät.

Tuotteen vertailumenetelmässä päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä lasketaan kertomalla vertailuarvo asiaankuuluvalla historiallisella tuotantotasolla.

Maksutta jaettavien päästöoikeuksien lopullisen vuotuisen kokonaismäärän saamiseksi on sovellettava lisäkertoimia (ks. 4.4 kohta).

Lisäohjeita tiedonkeruuta koskevassa ohjeasiakirjassa 3, jakomenetelmiä koskevassa ohjeasiakirjassa 2 ja toimialakohtaisessa ohjeasiakirjassa 9.

5.3 Laitoksen jakaminen osiin

Laitos on usein jaettava osiin, jotta oikeaa jakomenetelmää pystytään soveltamaan asianmukaisessa järjestyksessä.

Laitoksen osa tarkoittaa kaikkia tiettyyn jakojärjestelmään liittyviä panoksia, tuotoksia ja niihin liittyviä päästöjä. Laitoksen osan rajat eivät välttämättä ole samat kuin fyysisten prosessiyksiköiden rajat.¹⁴ Panoksissa ja tuotoksissa on otettava huomioon ainoastaan merkitykselliset lähdevirrat¹⁵, joita tarkkaillaan kasvihuonekaasupäästöjen tarkkailua ja raportointia koskevien ohjeiden mukaisesti ja jotka on kirjattu mahdolliseen tarkkailusuunnitelmaan¹⁶. Tässä yhteydessä ei siis oteta huomioon lähdevirtoja, jotka liittyvät päästökauppajärjestelmään kuulumattomiin toimintoihin tai kaasuihin. Laitoksen jakaminen osiin edellyttää laajaa tietämystä päästökauppajärjestelmän soveltamisalasta ja edellä mainituista tarkkailua ja raportointia koskevista ohjeista. *Lisätietoja aiheesta jakomenetelmiä koskevassa ohjeasiakirjassa 2.*

Jos laitos tuottaa useampaa kuin yhtä tuotteen vertailuarvon piiriin kuuluvaa tuotetta (oletetaan, että tuotteen vertailuarvoja on n-määrä), on määriteltävä n-määrä laitoksen osia, joiden järjestelmän rajat ovat samat kuin kyseessä olevan tuotteen vertailuarvon järjestelmän rajat. Näiden laitoksen osien tapauksessa on sovellettava tuotteen vertailumenetelmää.

¹⁴ CIM-päätöksessä määritellään neljä laitoksen osan tyyppiä: tuotteen vertailuarvon piiriin kuuluva laitoksen osa (3 artiklan b alakohta), lämmön vertailuarvon piiriin kuuluva laitoksen osa (3 artiklan c alakohta), polttoaineen vertailuarvon piiriin kuuluva laitoksen osa (3 artiklan d alakohta) ja prosessipäästöjen piiriin kuuluva laitoksen osa (3 artiklan h alakohta).

¹⁵ Lähdevirralla tarkoitetaan tiettyä polttoainetyyppiä, raaka-ainetta tai tuotetta, jonka käytöstä tai tuotannosta aiheutuu relevantteja kasvihuonekaasupäästöjä yhdessä tai useammassa päästölähteessä.

¹⁶ Laitosten, joiden rajat ovat muuttuneet direktiivin 2003/87/EY soveltamisalan tarkistamisen myötä, tarkkailusuunnitelmaa ei välttämättä ole hyväksytty ennen kansallisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toimittamista.

Jäljelle jäävä osa laitoksesta (osa, joka ei kuulu minkään tuotteen vertailuarvon piiriin) voidaan jakaa enintään kuuteen osaan: kutakin tarkkailumenetelmää (ks. myös 5.4.1 kohta) kohti yksi laitoksen osa, jonka katsotaan altistuvan hiilivuodolle, ja yksi laitoksen osa, jonka ei katsota altistuvan hiilivuodolle, kuten seuraavassa taulukossa esitetään.

Taulukko 3: Mahdollisten laitoksen osien enimmäismäärä tarkkailumenetelmien tapauksessa

Jakomenetelmä	Hiilivuoto	Ei hiilivuotoa
Lämmön vertailumenetelmä	1	1
Polttoaineen vertailumenetelmä	1	1
Prosessipäästömenetelmä	1	1

Lämmöstä voidaan lähtökohtaisesti myöntää maksuttomia päästöoikeuksia, jos sen katsotaan kuuluvan päästökauppajärjestelmään ja jos sitä ei tuoteta sähkökattiloilla. Näin on erityisesti sellaisen mitattavan lämmön tapauksessa, joka on suorassa yhteydessä (polttoprosessin tai eksotermisen tuotantoprosessin kautta) lähdevirtoihin, jotka sisältyvät päästökauppajärjestelmään kuuluvan laitoksen laatimaan tarkkailusuunnitelmaan.

Poikkeuksena ovat seuraavat:

- Typpihapon tuotantoprosessissa tuotetun lämmön viennistä tai käytöstä ei voida jakaa maksuttomia päästöoikeuksia, sillä tämä lämpö on jo otettu huomioon typpihapon vertailuarvossa (ks. CIM-päätöksen 10 artiklan 6 kohta).
- Päästökauppajärjestelmään kuulumattoman laitoksen tai yksikön tuottaman lämmön käytöstä ei voida jakaa maksuttomia päästöoikeuksia (ks. CIM-päätöksen 9 artiklan 3 kohta ja 13 artikla).

Sähköntuotantoon käytetyn lämmön viennistä tai käytöstä ei voida jakaa maksuttomia päästöoikeuksia (ks. CIM-päätöksen 3 artiklan c alakohta ja 9 artiklan 3 kohta).

Hiilivuoto: miksi kutakin tarkkailumenetelmää kohti on kaksi laitoksen osaa?

Otetaan esimerkiksi kuvitteellinen meijeri, jonka kattilalla tuotetaan mitattavaa lämpöä sekä maitojauheen tuotantoa (jonka katsotaan komission päätöksen 2010/2/EU¹⁷ mukaan altistuvan hiilivuodolle) että nestemäisen maidon sterilointia (jonka ei katsota altistuvan hiilivuodolle kyseisen komission päätöksen mukaan¹⁸) varten. Kumpikaan näistä tuotteista ei kuulu tuotteen vertailuarvon piiriin, joten on mahdollisuuksien mukaan sovellettava lämmön vertailumenetelmää. Tätä tarkkailumenetelmää voidaan soveltaa, koska kyseisissä tuotantoprosesseissa käytetään mitattavaa lämpöä. Lämpöä käytetään kuitenkin kahdessa tuotantoprosessissa, joiden hiilivuotoriski on erilainen. Näin ollen

¹⁷ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32010D0002:EN:NOT>

¹⁸ Ibid.

käytetty (kattilalla tuotettu) lämpö on jaettava kahteen laitoksen osaan, jotka vastaavat kumpaakin hiilivuotoriskiä¹⁹.

Lämmön vertailuarvon piiriin kuuluvalla laitoksen osalla tarkoitetaan lisäksi kaikkia laitoksen osan panoksia, tuotoksia ja niihin liittyviä päästöjä (ks. CIM-päätöksen 3 artiklan c alakohta). Tämän määritelmän mukaisesti kaikki nämä virrat on siis kohdennettava yhteen laitoksen osaan tai, jos olemassa on kaksi erilaista hiilivuotoriskiä, enintään kahteen laitoksen osaan. Sama pätee muihin tarkkailumenetelmiin, jolloin laitoksen osien määrä on enintään n+6.

Tiedonkeruuta koskevassa ohjeasiakirjassa 3 kerrotaan yksityiskohtaisemmin, kuinka kohdennusmenetelmää käytetään toimintojen jakamiseksi useammalle laitoksen osalle.

Tässä yhteydessä on varmistettava, että

- laitoksen osien välillä ei ole päällekkäisyyttä (ei kaksinkertaista laskentaa)
- kaikki vastaavat panokset (polttoaine, lämpö jne.) ja tuotokset (tuotteet, lämpö, sähkö jne.) on otettu huomioon.

5.4 Korjauskertoimet

Laitoksen osien tasolla määritettyä alustavien vuotuisten päästöoikeuksien määrää voidaan vähentää useilla korjauskertoimilla, joita käsitellään seuraavassa lyhyesti.

5.4.1 Hiilivuotokerroin

Tarkempia tietoja hiilivuotoa koskevassa ohjeasiakirjassa 5.

Päästöoikeuksien alustava vuotuinen määrä kerrotaan niin sanotulla hiilivuotokertoimella (CLEF).

Komissio on laatinut luettelon toimialoista ja toimialojen osista, joiden katsotaan olevan alttiita merkittävälle hiilivuodon riskille²⁰. Näille toimialoille jaettaviin päästöoikeuksiin sovellettava hiilivuotokerroin on kaikilta vuosilta 1,00.

Muille kuin luettelossa mainituille toimialoille jaettavien päästöoikeuksien tapauksessa hiilivuotokerroin on 0,80 vuonna 2013 ja pienenee 0,30:een vuonna 2020. Näillä

¹⁹ Jos laitoksessa käytetystä kaikesta lämmöstä vähintään 95 prosentilla on sama hiilivuotoriski, voidaan olettaa, että myös käytetyn lämmön loppuosan (enintään 5 prosenttia) hiilivuotoriski on sama. Samaa de minimis -sääntöä sovelletaan polttoaineen vertailuarvon ja prosessipäästöjen piiriin kuuluviin laitoksen osiin. Tätä sääntöä on selitetty tarkemmin hiilivuotoa koskevassa ohjeasiakirjassa 5.

²⁰ Tätä luetteloa sovelletaan vain vuosiin 2013 ja 2014. Kansallisten täytäntöönpanotoimenpiteiden laskennan yhteydessä oletetaan laskentasyistä, että tätä toimialojen ja toimialojen osien luetteloa sovelletaan myös vuosina 2015–2020.

toimialoilla toimiville laitoksille jaettavat päästöoikeudet vähenevät siis vuosittain. Vaatimusten täyttämiseksi laitosten toiminnanharjoittajien on tämän vuoksi ostettava yhä enemmän päästöoikeuksia (olettaen, että päästöt pysyvät samoina vuodesta toiseen).

Taulukko 4 esitetään yhteenveto hiilivuotokertoimista:

Taulukko 4: Yhteenveto hiilivuotokertoimista

Vuosi	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Merkittävän hiilivuotoriskin kerroin (CLEF)	1	1	1	1	1	1	1	1
Ei merkittävän hiilivuotoriskin kerroin (CLEF) ²¹	0,8000	0,7286	0,6571	0,5857	0,5143	0,4429	0,3714	0,3000

Hiilivuotokertoimen soveltamisen jälkeen on sovellettava joko monialaista korjauskerrointa tai lineaarista vähennyskerrointa.

5.4.2 Monialainen korjauskerroin

Monialaista korjauskerrointa sovelletaan tarvittaessa kaikkiin laitoksiin, joita ei ole määriteltä sähköntuottajiksi.

Tällä korjauskertoimella voidaan varmistaa, että muille kuin sähköntuottajille maksutta jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärä ei ylitä tarkistetun päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 5 kohdassa tarkoitettua maksutta jaettavien päästöoikeuksien enimmäismäärää²². Maksuttomien päästöoikeuksien alustava määrä voi siten erota laitosten toiminnanharjoittajille maksutta jaettavien lopullisten päästöoikeuksien määrästä.

Komissio arvioi kaikki kansalliset täytäntöönpanotoimenpiteet saatuaan, onko monialaista korjauskerrointa tarpeen soveltaa, ja asettaa tarvittaessa sen arvon maksuttomien päästöoikeuksien alustavan määrän perusteella ennen hiilivuotokertoimen soveltamista. Kaikkiin laitoksiin sovelletaan samaa monialaista korjauskerrointa. Kertoimen tarpeellisuus ja arvo voivat vaihdella vuosittain kolmannella päästökauppakaudella.

²¹ Hiilivuotokerroin (CLEF) (k) tapauksessa, jossa alttiutta hiilivuodolle ei ole, kunakin vuonna k (2013–2020) lasketaan seuraavasti: $CLEF(k) = 0,5/7 * (2020 - k) + 0,3$

²² Tarkistetun päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 5 kohdan mukainen maksuttomien päästöoikeuksien enimmäismäärä = yhteenlaskettu päästökatto * (1 – sähköntuottajien sekä hiilidioksidin talteenoton, siirron ja varastoinnin päästöosuus kaikista päästöistä).

Lisätietoa monialaisen korjauskertoimen soveltamisesta tämän ohjeasiakirjan luvussa 2 ja ohjeasiakirjan 2 luvussa 6.

5.4.3 Lineaarinen vähennyskerroin

Tarkistetun direktiivin 9 artiklan mukaisesti maksutta jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärää vähennetään vuodesta 2013 alkaen vuosittain lineaarisesti 1,74 prosenttia. Näin ollen sähköntuottajiksi määritellyille laitoksille ja uusille osallistujille jaettavien päästöoikeuksien alustavaa vuotuista kokonaismäärää vähennetään vuosittain 1,74 prosenttia päästöoikeuksien alustavasta vuotuisesta kokonaismäärästä siten, että viitevuotena on 2013.

Lisätietoa lineaarisen vähennyskerroimen soveltamisesta ohjeasiakirjan 2 luvussa 6.

Viitteet

- MEMO/08/796, "Questions and Answers on the revised EU Emissions Trading System", Bryssel, 17.12.2008
- Direktiivi 2003/87/EY, tarkistettu konsolidoitu versio, 25.6.2009
- Discussion Paper on Allocation Rules – EU ETS post 2012, versio 3.0, 20.7.2010
- EU:n päästökauppadirektiivin liitteen I tulkintaohjeet (lukuun ottamatta ilmailutoimintaa), Ilmastonmuutoskomitea, 18.3.2010.

Liite A Aikataulu – tarkistetun päästökauppadirektiivin keskeiset päivämäärät

Joulukuu 2010	Ilmastonmuutoskomitea äänestää CIM-päätöksen puolesta.
Huhtikuu 2011	Komissio hyväksyy yhteisön laajuiset ja täysin yhdenmukaistetut päästöoikeuksien jakamista koskevat täytäntöönpanotoimenpiteet, joita on käsitelty kolmen kuukauden ajan parlamentissa ja neuvostossa. ²³
30. kesäkuuta 2011	Päivämäärä, jonka perusteella laitokset jaetaan uusiin osallistujiin ja vakiintuneisiin laitoksiin. Ks. tämän ohjeasiakirjan 3.1 kohta. ²⁴
30. syyskuuta 2011	Jäsenvaltiot julkaisevat ja toimittavat komissiolle kansalliset täytäntöönpanotoimenpiteensä. ²⁵
28. helmikuuta 2013	Ensimmäisten maksuttomien päästöoikeuksien jako laitoksille kolmannella päästökauppakaudella. ²⁶

²³ Tarkistetun päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 1 kohta.

²⁴ Tarkistetun päästökauppadirektiivin 3 artiklan h alakohta.

²⁵ Tarkistetun päästökauppadirektiivin 11 artiklan 1 kohta.

²⁶ Tarkistetun päästökauppadirektiivin 11 artiklan 2 kohta.

Liite B Käsitteiden määritelmät

Tämä liite sisältää määritelmät EU:n päästökauppajärjestelmän kolmannen vaiheen maksuttomiin päästöoikeuksiin liittyvistä käsitteistä. Määritelmät ovat epävirallisia, ja niiden tarkoituksena on helpottaa järjestelmän ymmärtämistä. Tämän liitteen määritelmät eivät korvaa tarkistetun EU:n päästökauppadirektiivin tai CIM-päätöksen määritelmiä, eikä niillä ole oikeudellista asemaa.

EU:n päästökauppadirektiivi

Direktiivi 2003/87/EY, jota on viimeksi muutettu direktiivillä 2009/29/EY ja josta tuli näin tarkistettu EU:n päästökauppadirektiivi.

Jätekaasut

Tuotteen vertailuarvon järjestelmän rajojen ulkopuolella syntyvät jätekaasut ovat kaasuja, jotka sisältävät epätäydellisesti palanutta hiiltä, joka on syntynyt jonkin CIM-päätöksen 3 artiklan h alakohdan i–iv alakohdassa luetellun toiminnan tuloksena. *Lisätietoa aiheesta on jätekaasuja koskevassa ohjeasiakirjassa 8.*

Laitos

Kiinteä tekninen kokonaisuus, jossa suoritetaan yhtä tai useampaa EU:n päästökauppadirektiivin liitteessä I mainittua toimintaa sekä mitä tahansa niihin suoranaisesti liittyvää toimintaa, joka on teknisesti yhteydessä laitoksella suoritettuun toimintaan ja joka mahdollisesti vaikuttaa päästöihin ja pilaantumiseen.

Laitoksen osa

Laitoksen osa tarkoittaa kaikkia tiettyyn jakojärjestelmään liittyviä panoksia, tuotoksia ja niihin liittyviä päästöjä.

Liitteen I toiminnot

Tarkistetun EU:n päästökauppadirektiivin ensimmäisessä liitteessä oleva luettelo ”toimintojen luokista, joihin tätä direktiiviä sovelletaan”. Liitteessä I määritellään toisin sanoen toiminnot ja toimintojen kynnyksarvot, joiden perusteella määritetään, mitkä laitokset on sisällytettävä yhteisön EU:n päästökauppajärjestelmään.

Mitattava lämpö

Mitattavien lämpövirtojen ominaisuudet:

- ne ovat nettolämpövirtaa eli niistä on vähennetty lämmönjakelijalle palaavan kondensaatin tai lämmönsiirtoaineen lämpöpitoisuus
- ne kuljetetaan pitkin määritettävissä olevia putkia tai putkistoja

JA

-
- ne kuljetetaan käyttäen lämmönsiirtoainetta, kuten höyryä, kuumaa ilmaa, vettä, öljyä, nestemäistä metallia tai suoloja

JA

- niitä mitataan tai voitaisiin mitata lämpömittarilla (joka on mikä tahansa laite, jolla voidaan mitata tuotetun energian määrää virtausmäärien ja lämpötilojen perusteella).

Polttoaineiden poltto

Polttoaineiden hapetus riippumatta tavasta, jolla tällä prosessilla tuotettua lämpöä, sähköä tai mekaanista energiaa käytetään, ja muuta tähän välittömästi liittyvää toimintaa, mukaan luettuna savukaasun puhdistus. Ks. myös ”muu polttoaineen poltto”.

Prosessipäästöjen piiriin kuuluva laitoksen osa

Kun päästöt ovat peräisin tuotteen vertailuarvon järjestelmän rajojen ulkopuolelta, prosessipäästöjen piiriin kuuluva laitoksen osa voi olla jokin seuraavista:

- muut kasvihuonekaasupäästöt kuin hiilidioksidipäästöt (eli tietyillä toimialoilla N₂O; luettelo toiminnoista, joissa N₂O-päästöt kuuluvat EU:n päästökauppajärjestelmän kolmanteen vaiheeseen, ks. direktiivin 2009/29/EY liite I)
- hiilidioksidipäästöt kaikista muista CIM-päätöksen 3 artiklan h alakohdan i–iv alakohdassa tarkoitetuista toiminnoista
- päästöt kaikista CIM-päätöksen 3 artiklan h alakohdan i–iv alakohdassa tarkoitetuista toiminnoista aiheutuvan hiilen poltosta, jos sitä poltetaan lämmön tai sähkön tuottamiseksi. Huomioon otetaan ainoastaan päästöt, jotka ylittävät ne päästöt, joita aiheutuisi maakaasun käytöstä. Huomioon otetaan lisäksi ainoastaan teknisesti käyttökelpoinen energiapitoisuus, eli tulokseksi saatavaa määrää korjataan jätökaasun ja viitepolttoaineen välisen käyttötehokkuuden eron perusteella. Tämän tyyppiset prosessipäästöt ovat jätökaasuja. Lisätietoa aiheesta on jätökaasuja koskevassa ohjeasiakirjassa 8.

Kasvihuonekaasupäästöjen tarkkailua ja raportointia koskevissa ohjeissa annettu prosessipäästöjen määritelmä ei välttämättä ole sama kuin prosessipäästöjen määritelmä, jota käytetään jaettaessa laitoksia osiin päästöoikeuksien jakamista varten.

Päästöoikeus

Päästöoikeus on ainoastaan tarkistetun päästöoikeusdirektiivin vaatimusten täyttämiseksi määritetty ja sen säännösten mukaisesti siirrettävissä oleva oikeus päästää ympäristöön yhtä hiilidioksiditonnia vastaava määrä tiettyä ajanjaksona.

Sähkötuottaja

Laitos, joka on tuottanut 1.1.2005 tai sen jälkeen sähköä myytäväksi kolmansille osapuolille ja jossa ei suoriteta muuta liitteessä I lueteltua toimintaa kuin polttoaineiden polttoa.

Toiminnanharjoittaja

Henkilö, joka käyttää tai valvoo laitosta taikka, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään, henkilö, jolle on annettu taloudellinen päätäntävalta laitoksen teknisestä toiminnasta.

Toimivaltainen viranomainen

Direktiivin 2003/87/EY 18 artiklassa määritellyt toimivaltaiset viranomaiset. Jäsenvaltiolla voi olla yksi tai useampi toimivaltainen viranomainen.

Uusi osallistuja

- Yhtä tai useampaa direktiivin 2003/87/EY liitteessä I mainittua toimintaa harjoittava laitos tai unionin järjestelmään tämän direktiivin 24 artiklan mukaisesti ensimmäistä kertaa sisällytettyä toimintaa harjoittava laitos, joka on saanut kasvihuonekaasujen päästöluvan 30.6.2011 jälkeen ja joka ei voinut saada päästölupaa ennen tuota päivää CIM-päätöksen 3 artiklan a kohdan ii alakohdan nojalla,
- yhtä tai useampaa liitteessä I mainittua toimintaa harjoittava laitos tai yhteisön järjestelmään tarkistetun päästökauppadirektiivin 24 artiklan 1 tai 2 kohdan mukaisesti sisällytettyä toimintaa harjoittava laitos, jota on merkittävästi laajennettu 30.6.2011 jälkeen, mutta vain tämän laajennuksen osalta.

Vakiintunut laitos

EU:n päästökauppajärjestelmään kuuluva laitos, joka ei ole uusi osallistuja.

Liite C**Lyhenneluettelo**

ADT	ilmakuivat tonnit
BKT	bruttokansantuote
BM	vertailuarvo
CCS	hiilen talteenotto ja varastointi
CEMS	jatkuvatoiminen päästömittausjärjestelmä
CEN	Euroopan standardointikomitea
CHP	sähkön ja lämmön yhteistuotanto
CIM-päätös	EU:n päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 1 kohdan mukaiset yhteisön laajuiset ja täysin yhdenmukaistetut siirtymäkauden täytäntöönpanotoimenpiteet
CSF	monialainen korjauskerroin
CWT	hiilidioksidipainotettu tonni
CLEF	hiilivuotokerroin
ETS	EU:n päästökauppajärjestelmä
EUA	EU:n päästökauppoikeus
HAL	historiallinen tuotantotas
IPPC	ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistäminen
ISO	Kansainvälinen standardointijärjestö
NCV	tehollinen lämpöarvo
RCUF	asiaankuuluva kapasiteetin käyttöaste

RF	vähennyskerroin
SCUF	vakiokapasiteetin käyttöaste
UCTE	Sähkösiirron koordinoitiliitto
VCM	vinyylikloridimonomeeri